

Phần 19

Chương 91 Biến Cố Bất Ngờ

Bên ngoài Ngự lâu, có một khoảng trống rất lớn. Từ cửa lớn hướng ra ngoài ước chừng năm trượng, ba hàng thị vệ chỉnh tề xếp thành vòng, ngăn dân chúng ở bên ngoài. Ở bên ngoài cái vòng đó, có rất nhiều dân thường góp mặt, chen tới đẩy lui, người người kiễng chân nhìn lên trên Ngự lâu.

Đám người Hiểu Vân đứng trên nóc nhà, nhìn đám người phía dưới đen tuyền một mảnh, không có một chút khe hở nào, không thể không cảm khái. Cũng không biết vì hiệu ứng người nổi tiếng, hay việc ban thưởng quá hấp dẫn, khiến ở đây có rất nhiều người!

Cuối cùng, ba người từ bỏ ý định đi xuống dưới, dùng chân trên một nóc nhà gần Ngự lâu nhất. Cũng may hôm nay nhà nhà đốt đèn, Ngự phố và Ngự lâu bị đủ mọi loại hoa đăng trang trí sáng rực, bọn họ ở trên nóc nhà chiếm được vị trí không tệ. Thứ nhất, không cần đèn qua đây lại với người khác; thứ hai, tuy hơi xa nhưng tầm nhìn vừa đúng.

Bên trên Ngự lâu, lúc này tất cả cửa sổ đều mở, ba người đứng ở trên nóc nhà cũng có thể nhìn thấy phân nửa tình hình bên trong. Nhưng vì khoảng cách khá xa, nhìn không rõ là ai với ai. Đương nhiên, ngoại trừ người mặc một thân long bào màu vàng chính là Hoàng đế. Trong thiên hạ, ngoại trừ Hoàng đế, có ai dám mặc quần áo màu đó chứ? Đó là tội tru di cửu tộc đó, có ai ngu ngốc sẽ phạm phải sơ suất lớn như vậy?

“Người kia chính là đỉnh đỉnh đại danh Tổng Nhân Tông hả?” Văn Hồng Ngọc có lẽ là hưng phấn quá đà, trở nên ồn ào như vậy. Cũng may phía dưới nhộn nhạo tiếng người, ngoại trừ Hiểu Vân cùng Đường Thực, không có ai khác nghe được.

“Đó là Đại Tông Triều hoàng đế bệ hạ!” Hiểu Vân liếc mắt nhìn nàng, nghĩ mới rồi nàng còn cười chê mình nói không để ý, đã tới đây rồi còn không biết thận trọng từ lời nói đến việc làm, không nên nói những lời không nên nói. Kết quả có khác gì mình đâu, ngay cả phong hào sau khi Triệu Trinh chết cũng nói ra. Huống hồ, mình là con chim non mới tới đây không lâu, nàng đã là con chim già sống ở đây mười mấy năm rồi, không phải vẫn nói lỡ miệng sao. Cho nên, sai lầm của mình là chuyện bình thường.

Văn Hồng Ngọc ý thức được mình vừa nói sai, vội ngậm miệng, ngượng ngùng cười gượng vài tiếng, sau đó nhìn sang phía trượng phu. Đường Thực lúc này đang nhìn Văn Hồng Ngọc, dùng ánh mắt hỏi nàng. Văn Hồng Ngọc nháy mắt với Đường Thực vài cái, cười cười không nói gì.

Hiểu Vân thấy bọn họ hai người mất đi mây lại, không để ý tới bọn họ nữa, quay lại quan sát Ngự lâu, nhưng nhìn đồ cả mắt cũng không thấy bóng người Triền Chiêu, không khỏi cảm thấy có chút ủ rũ, nghĩ chắc Triền Chiêu không có ở đây rồi.

“Đáng tiếc quá xa, không nhìn rõ tướng mạo của Hoàng đế, nếu có thể ở gần nhìn thì tốt quá, không uổng công chúng ta tới đây.” Văn Hồng Ngọc “trao đổi” ánh mắt với Đường Thực xong, quay lại nói chuyện với Hiểu Vân. Cứ nghĩ đã tới đây, kết quả vẫn không nhìn thấy rõ mặt Triệu Trinh, khó tránh cảm thấy đáng tiếc.

Hiểu Vân cười cười, liếc nhìn Đường Thực rồi nói nhỏ vào tai Văn Hồng Ngọc: “Cô chú ý tới người đàn ông khác, không sợ chồng cô ghen à.”

Văn Hồng Ngọc nghe xong bật cười: “Gì chứ, người tôi chú ý là Tổng triều Hoàng đế đấy, không phải người bình thường.”

“Tuy rằng hắn là Hoàng đế, địa vị cao vô cùng, quyền lực đứng đầu thiên hạ, nhưng vẫn là đàn ông thôi.” Bởi vì đã gặp Triệu Trinh vài lần, Hiểu Vân đối với người này một chút hứng thú cũng không có. Tâm tư của nàng tất cả đều đặt trên người Triền Chiêu.

Văn Hồng Ngọc nghiêng đầu liếc nhìn Hiểu Vân, không dám gật bừa: “Nhưng đó là Hoàng đế đấy! Tôi đến đây rồi còn không nhìn rõ được hắn, rất đáng tiếc.”

Hiểu Vân cười, “Chẳng qua là một tên đàn ông hai bảy hai tám tuổi thôi! Có gì đẹp đâu.” Không nhìn thấy Triền Chiêu, Hiểu Vân có chút mất hứng.

“Nếu nhìn không rõ, không bằng trở về đi.” Đường Thực trầm mặc hồi lâu cuối cùng cũng lên tiếng. Nhưng Văn Hồng Ngọc không chịu, nói muốn ngồi thêm chốc lát. Đúng vào lúc này, trong Ngự lâu có động tĩnh.

Cửa lớn vốn đang đóng chặt, giờ phút này đang chậm rãi mở ra, sau đó có mười vị công công nối đuôi nhau đi ra, thẳng hàng thẳng lối sắp xếp thành hai hàng đứng ở hai bên. Lập tức, một tiếng bụp lớn kéo dài vang lên, một viên đạn cầu lóe sáng trên bầu trời, bay vút vào trong màn đêm đen. Ngay sau đó, oành một tiếng, viên cầu kia nổ tung, hóa thành vô số quả cầu sáng, tỏa ra bốn phía, giống như một đóa hoa nở rục trong bầu trời đêm. Viên thứ hai, viên thứ ba, trong nhất thời, trên bầu trời đêm tỏa ra vô số đóa hoa sáng rực rỡ.

Dân chúng được một phen hoan hô nhảy nhót. Đêm nguyên tiêu ở Khai Phong, nhờ chút pháo hoa này mà sôi trào.

“Pháo hoa, là pháo hoa!” Hiểu Vân cùng Văn Hồng Ngọc cũng vô cùng hưng phấn, chỉ lên trời liên tục nói.

Phải biết rằng, vào lúc này, pháo hoa là vật phẩm vô cùng xa xỉ, còn quý hơn cả vàng. Chế tạo một viên pháo hoa, cần hao phí rất nhiều nhân lực tài lực. Nhưng pháo hoa lại chỉ nở trong nháy mắt. Đốt pháo hoa, chính là đốt vàng. Bởi

vậy, cho dù là Hoàng đế cũng không dễ dàng đốt pháo hoa. Chỉ có vào lúc vô cùng quan trọng, mới cần nhắc sử dụng tới. Bọn họ may mắn nhìn thấy pháo hoa ở Tổng Triều, cũng coi như là may mắn.

Pháo hoa nổ rộ, đẹp đẽ lại vô cùng ngắn ngủi. Hầu như tất cả mọi người đều mở to hai mắt, ngửa đầu nhìn chăm chăm lên bầu trời, mãi đến lúc ánh sáng cuối cùng biến mất. Mọi người thở dài, vì pháo hoa đẹp đẽ, cũng bởi vì nó ngắn ngủi.

“Thật ngắn quá...” Hiểu Vân nhìn bầu trời không còn chút ánh sáng nào, không khỏi cảm khái.

Các công công bắt đầu phân phát tặng phẩm của Hoàng đế, bọn họ bung khay đựng đồ, lần lượt chia cho đám dân chúng đứng ở nàng đầu. Có điều, tặng nhiều cháo ít, được nhận ban thưởng chỉ có vài người. Chẳng tới bao lâu, khay đồ đều trống không. Người nhận được đồ, lòng tràn đầy vui mừng, cẩn thận cất vào trong ngực, vui vẻ rạo rục trở về nhà. Người không nhận được đồ, cho dù có chút tiếc nuối, nhưng đang trong ngày hội, cũng sẽ không vì thế mà cảm thấy mất mát.

Mắt thấy cửa sổ trên Ngự lâu từng cánh từng cánh đóng lại, dân chúng xung quanh cũng chậm rãi tản đi, Ngự phủ trước đó không có lấy một chỗ trống, dần dần quang đãng. Đợi tới lúc trên đường không còn chật chội nữa, Văn Hồng Ngọc mới đưa Hiểu Vân từ trên nóc nhà bay xuống. Ôm theo một người bị thương, cho dù là võ nghệ cao cường cũng không phải chuyện dễ dàng. Đi bộ trở về, tất nhiên là thoải mái hơn.

Đúng vào lúc bọn họ chuẩn bị đi, đột nhiên có người gọi lại. Hiểu Vân nghe được giọng nói kia, trong lòng rộn ràng. Quay lại nhìn quả nhiên là Triển Chiêu. Một thân hồng y, dáng người cao ngất, thần thái sáng láng, đang đi về phía bên này.

“Triển đại ca!” Hiểu Vân bước vội tới gần.

Triển Chiêu cười gật đầu với Hiểu Vân, sau đó ôm quyền thi lễ với Văn Hồng Ngọc cùng Đường Thực: “Đường môn chủ, Đường phu nhân.”

“Triển đại nhân.” Hai người đáp lễ.

“Triển đại ca, Hoàng Thượng thả huynh ra, buổi tối không phải theo hầu nữa sao?” Hiểu Vân nhìn thấy Triển Chiêu, vui vẻ không dừng được. Đã nhiều ngày qua Triển Chiêu đều ở trong cung, nàng đến mặt hán cũng không thấy.

Triển Chiêu lắc đầu, có chút bất đắc dĩ. “Trần tướng quân còn chưa hồi kinh, mấy ngày tới ta vẫn phải trực trong cung.”

Hiểu Vân ngạc nhiên, vẻ mặt thất vọng: “Ồ, vậy hiện tại là...?” Nghỉ ngơi giữa giờ?

“Hoàng Thượng muốn gặp nàng, bảo ta tới gọi nàng qua.”

“?” Lời nói của Triển Chiêu khiến Hiểu Vân kinh ngạc. “Hoàng Thượng muốn gặp ta? Vì sao!” Đang êm đẹp, sao lại muốn gặp nàng, Hoàng Thượng không phải rất nhiều việc sao?

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ cười cười. “Vừa rồi nàng cùng Đường môn chủ cùng Đường phu nhân đứng trên nóc nhà, rất gây chú ý, ở trên Ngự lâu đều nhìn thấy.”

Thì ra, lúc bọn họ xuất hiện trên nóc nhà, Triển Chiêu đã nhìn thấy bọn họ. Mà tất nhiên thị vệ trên Ngự lâu cũng thấy, còn tưởng bọn họ là nhân vật khá nghi, mãi đến lúc Triển Chiêu ra mặt giải thích Hiểu Vân đang ở cùng vợ chồng Đường Thực là khách ở phủ Khai Phong, nên không lao sư động chúng xuất binh bắt bọn họ. Chuyện này không biết vì sao lại rơi vào trong tai Triệu Trinh. Triệu Trinh sau khi biết được là Hiểu Vân, liền dẫn Triển Chiêu sau khi dân chúng tản ra thì đưa nàng tới gặp.

“Hiểu Vân, cô quen biết Hoàng Thượng à?” Đối với chuyện Triệu Trinh muốn gặp Hiểu Vân, Văn Hồng Ngọc kinh ngạc không thôi.

Hiểu Vân gật đầu. “Tôi đã gặp Hoàng Thượng mấy lần.”

“Cô, cô vậy mà... Cô làm sao mà...” Văn Hồng Ngọc bộ dáng hoàn toàn không thể tiếp thu được, nghĩ khó trách vừa rồi nàng không có hứng thú chuyện xem mặt Hoàng đế, thì ra nàng cùng Hoàng đế có quen biết.

“Sau này tôi sẽ nói cụ thể với cô.” Hiểu Vân kéo tay áo Văn Hồng Ngọc, nháy nháy mắt với nàng, ý bảo nàng thu liễm lại một chút biểu hiện khoa trương của mình. Văn Hồng Ngọc lúc này mới hắng giọng, đi tới bên cạnh trượng phu.

“Một khi đã như vậy, chúng ta đi trước một bước, cáo từ.” Đường Thực ôm quyền thi lễ với Triển Chiêu rồi dẫn Văn Hồng Ngọc đi. Phút cuối cùng, Văn Hồng Ngọc còn quay người lại nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân thấy nàng nháy mắt với mình, lại định há miệng, đành phải gật đầu.

Triển Chiêu dẫn Hiểu Vân xuyên qua cửa lớn Ngự lâu vào trong cung. Dọc theo đường đi, Triển Chiêu tránh không được nói Hiểu Vân vài câu. Rõ ràng là một người bệnh, trên người còn có thương tích, lại chạy tới tận đây góp vui. Hiểu Vân tự biết mình đuối lý, hơn nữa, hẳn cũng vì lo lắng cho mình mà tức giận, bởi vậy ngoan ngoãn nghe mắng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chỉ chốc lát sau đã tới chỗ Triệu Trinh đang tạm thời nghỉ ngơi. Hai người tới trước cửa liền đứng lại trên hành lang. Trần công công canh giữ ở cửa đưa Hiểu Vân vào, Triển Chiêu bị giữ lại bên ngoài.

“Triển đại ca...” Vượt qua một cánh cửa, Hiểu Vân quay đầu nhìn Triển Chiêu. Trong lòng Hiểu Vân có chút lo sợ bất an, tuy rằng đã từng gặp Triệu

Trình vài lần, nhưng đây là trong cung, nàng cảm thấy đối mặt với một người như vậy, trong đầu trống rỗng. Gần vua như gần cọp đấy!

“Không có việc gì, ta ở chỗ này chờ nàng.” Triển Chiêu cười trấn an, ý bảo nàng an tâm. Hiểu Vân lúc này mới vào phòng.

Căn phòng này không lớn, bước qua hai cánh cửa đã thấy Triệu Trinh. Hắn ngồi ở ghế chủ vị, không giống lần trước cao cao tại thượng trong Ngự thư phòng, nhưng một thân long bào sáng quắc, lại vẫn khiến Hiểu Vân cảm thấy có khoảng cách. Hiểu Vân vào phòng, nhìn thấy người kia, liền quy củ quỳ xuống hành lễ.

“Hiểu Vân tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Bình thân, ban thưởng ngồi.” Âm thanh trong trẻo truyền đến.

Hiểu Vân theo lễ tạ ơn, rồi ngồi xuống ghế đặt ở bên cạnh. Vừa rồi vất vả một phen trên Ngự phố, lại đi không ít đường, nàng thật ra có chút mệt mỏi.

Triệu Trinh thấy Hiểu Vân thở gấp, liền bảo Trần công công mang trà vào.

“Công Tôn Hiểu Vân, người thật sự là người không chịu ngồi yên.”

Hiểu Vân đang bung trà uống, nghe Triệu Trinh nói như vậy, trong lòng giật mình, tay run lên, thiếu chút nước trà bắn ra, liền đặt chén trà sang một bên, khó hiểu nhìn Triệu Trinh, hắn tìm nàng là vì nguyên nhân gì vậy? “Không biết vì sao Hoàng Thượng nói ra những lời ấy?”

Triệu Trinh nhìn Hiểu Vân, nói. “Vụ án của Địch nguyên soái, trầm lại nghe đến tên của ngươi. Vì sao mấy vụ án gần đây trong Khai Phong phủ, ngươi đều có can hệ vậy?”

“Hiểu Vân chính là người của Khai Phong phủ, lo cho cái lo của Khai Phong phủ, vì Khai Phong phủ làm việc, vì Bao đại nhân phân ưu giải nạn, đó là chuyện đương nhiên, Hoàng Thượng bởi vậy mà nói Hiểu Vân là người không chịu ngồi yên, Hiểu Vân không phục.” Nghe Triệu Trinh nói vậy, Hiểu Vân cảm thấy có chút không thoải mái. Nàng chỉ ở bên hỗ trợ, sao lại bị nói thành không chịu ngồi yên.

Triệu Trinh nở nụ cười, nghĩ tính tình cô nương này quả nhiên vẫn như vậy: “Bản thân ngươi bị trọng thương chưa khỏi, lại còn “nhảy nhót khắp nơi” trên Ngự phố, chẳng lẽ không phải là không chịu ngồi yên sao?”

“Chuyện này...” Hắn sao đến cả chuyện nàng bị thương cũng biết, nàng đâu có “nhảy nhót khắp nơi”, tình trạng của nàng hiện giờ, làm sao mà chịu đựng nổi. Hiểu Vân cũng chỉ bất mãn trong lòng. Có điều, nàng đang bị thương còn chạy tới đây, quả thật cũng không phải hành động sáng suốt. Triệu Trinh nói nàng không chịu ngồi yên, cũng không phải sai. “Hoàng Thượng nói phải, hành vi này của Hiểu Vân quả thật không ổn.”

Triệu Trinh nhướn mi, không trả lời, nhìn nàng chốc lát mới nói: “Hiểu Vân, trẫm còn nhớ rõ lúc ở Thanh châu, ngươi cứu trẫm như thế nào. Trẫm không phải người vong ơn phụ nghĩa, ngươi tốt với trẫm, trẫm sẽ không quên. Nhưng mà, ngươi nói năng lỗ mồm trước mặt nhiều đại thần, chống đối lại trẫm, đây là sự thật. Trẫm là vua một nước, không thể không làm việc theo nếp, ngày ấy phạt ngươi hình trượng, trẫm, không thể miễn. Ngươi hiểu không?”

“Hoàng Thượng có lập trường của Hoàng Thượng, có việc phải làm và không thể làm, Hiểu Vân biết. Hơn nữa, việc này qua đã lâu, cái đau hình trượng, Hiểu Vân cũng đã quên.” Hiểu Vân có chút buồn bực, chuyện này đã qua lâu như vậy, Triệu Trinh hôm nay nhắc đến làm gì.

Triệu Trinh gật đầu, giống như rất hài lòng. “Ngày ấy trẫm muốn tứ hôn cho ngươi, cũng bị ngươi từ chối, đối với việc này, trẫm, vẫn để trong lòng. Hôm nay thật ra trẫm có ý tưởng khác.”

Hiểu Vân sững sốt, trong lòng có chút bất an. Vì sao Triệu Trinh lại nhắc tới chuyện tứ hôn mà không đề cập tới Triền Chiêu? Hơn nữa, ánh mắt của hấn nhìn nàng, làm cho nàng không được tự nhiên. Triền Chiêu nói hấn đã báo chuyện của bọn họ cho Triệu Trinh biết, nàng nghĩ lần này hấn triệu kiến nàng, là vì hôn sự của nàng và Triền Chiêu, vì sao hấn lại nói có ý tưởng khác? Nghĩ đến đây, Hiểu Vân càng cảm thấy hoảng loạn: “Ý Hoàng Thượng là?”

“Trẫm ở trong cung, có một tòa biệt viện, bên trong có đủ loại hoa cúc. Mỗi lần đến mùa thu, hương hoa cúc bay khắp nơi, cảnh đẹp không sao tả xiết, trẫm rất thích. Trẫm nghe nói ngươi cũng thích hoa cúc, thường dùng hoa cúc pha trà, tòa biệt viện này rất phù hợp với ngươi. Hôm nay, trẫm ban tòa biệt viện đó cho ngươi, ngươi ở lại trong cung, có được không?” Triệu Trinh yên lặng nhìn Hiểu Vân, chậm rãi nói ra, ánh mắt sáng quắc.

Hiểu Vân cả kinh đứng bật dậy, trong lúc kinh hoảng, tay áo quét qua chén trà để bên cạnh. Chén trà loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất vỡ tan, nước trà bắn ra thấm vào làn váy của nàng.

“Hoàng Thượng!”

Chương 92

Hoàng Đế “Thất Tình”

Một câu này của Triệu Trinh, khiến Hiểu Vân khiếp sợ không thôi, trong nhất thời không biết trả lời thế nào cho tốt, chỉ có thể thất kinh nhìn hấn, tâm loạn như ma.

Hấn nhìn nàng như vậy, hấn nói như vậy, đến cùng là có ý gì? Chẳng lẽ hấn, hấn coi trọng nàng, muốn nàng tiến cung làm nữ nhân của hấn? Chuyện này... chuyện này rất hoang đường, rất cầu huyệt. Nàng không phải tuyệt thế mỹ nữ,

càng không có tiềm chất khiến người ta vừa gặp đã thương. Huống hồ hắn biết rõ nàng và Triệu Chiêu đã định chung thân, hắn đường đường là một quân chủ, cũng không thể tranh nữ nhân với thần tử của mình! Sách sử ghi lại, hắn ngay cả phi tử của mình cũng có thể nhường cho người khác đấy! Nhưng mà, hắn nói như vậy, cuối cùng là có ý gì? Chẳng lẽ thật sự đơn thuần muốn ban biệt viện kia cho nàng? Nơi đó là thâm cung hậu viện, ở bên trong không phải là nữ nhân của Hoàng đế, thì cũng là tỷ muội hoặc mẹ của hắn...

Triệu Trinh dựa vào lưng ghế, không chuyển mắt nhìn Hiểu Vân, không bỏ sót một biểu tình nào trên mặt nàng. Kinh ngạc, bối rối, luống cuống, hoài nghi, cuối cùng dần dần bình tĩnh trở lại, trấn định tự nhiên nhìn mình. Trong thời gian ngắn ngủi, biểu tình thay đổi trong nháy mắt, thật sự là vạn phần phần khích, khiến Triệu Trinh trong lòng cảm khái không thôi, nữ tử này, nghĩ cái gì đều hiện lên trên mặt. Hắn đã bao lâu rồi không gặp người như vậy?

Cho dù là phi tử của hắn, hay thần tử của hắn, người nào mà không mang mặt nạ gặp hắn? Nữ nhân ở bên cạnh hắn, người nào không nhìn sắc mặt hắn mà làm việc? Cẩn trọng, đầy tâm cơ, đến ngay cả những lúc ôn nhu giữa vợ chồng, ngẫu nhiên làm nũng, cũng mang theo dáng vẻ kệt cớm. Sống trong thế giới như vậy, hắn thật sự mệt mỏi. Có lẽ, chính vì thế, sau khi gặp nàng, đối với nàng mới nhớ mãi không quên.

Ở Ích châu, chẳng qua mấy ngày ngắn ngủi, nhưng trải qua không ít chuyện. Hắn nhìn thấy trí tuệ, dũng cảm, hiếu tâm, kiên cường, cố chấp của nàng. Khi đó nàng một chút cũng không sợ hắn, lúc vừa gặp mặt, đã nói hắn cũng không đúng, thậm chí làm chuyện ngỗ nghịch với hắn. Nhìn quen những nữ nhân luôn nhẫn nhục chịu đựng, nàng đặc biệt như vậy, khiến hắn cảm thấy mới mẻ, nhưng cũng làm cho hắn có chút tức giận. Bởi vậy hắn có ý để Bằng Cát bới chuyện với nàng, khiến nàng chịu chút khổ, mài giũa nhuệ khí của nàng.

Năm mươi đại bản, không tính là ít. Có điều, hắn biết người của phủ Khai Phong xuống tay biết nặng nhẹ, hắn cũng cho người mang thuốc chữa thương tốt nhất tới, năm mươi đại bản đó nhiều nhất khiến nàng nằm trên giường mười ngày nửa tháng. Nhưng mà, năm mươi đại bản kia đánh xuống, không mài mòn góc cạnh của nàng, lại kéo xa khoảng cách giữa nàng và hắn.

Đêm hôm đó, nàng mặc quần áo hắn ban cho, xuất hiện trước mặt hắn. Quần áo cùng trang sức khiến nàng trở nên xinh đẹp, nhưng thái độ lạnh nhạt và bất cần của nàng đối với hắn, khiến hắn trong lòng cảm thấy không thoải mái. Lúc nàng quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói những lời khách sáo kia với hắn, hắn nhìn không được muốn kích thích nàng, nhất thời xúc động, lại nói muốn từ hôn cho nàng. Hắn biết, với tính tình của nàng, ắt hẳn không muốn, hắn chính là muốn nhìn bộ dáng quật cường khi phản kháng của nàng. Tâm trạng đó, ngay cả hắn cũng cảm thấy không thỏa đáng, nhưng một khắc kia, hắn đã làm như vậy.

Như hắn suy nghĩ, nàng cự tuyệt, không chút do dự. Nàng nói, nàng muốn tự mình tìm được người lương tình tương duyệt, có thể dựa vào nhau, cùng sống

quãng đời còn lại. Nguyên vọng của nàng, nghe thật bình thường, nhưng cũng thật xa xỉ, là điều hấn vĩnh viễn không cách nào có được. Tâm động, cũng mềm lòng, vì thế hấn đồng ý: “Công Tôn Hiểu Vân, trăm hôm nay đồng ý nguyện vọng của ngươi. Ngày khác ngươi tìm được phu quân, nhớ rõ phải nói cho trăm biết.”

Nay, hấn thật sự hối hận bởi lời hứa hẹn ngày đó. Bởi vì, hình bóng của nàng thường xuyên xuất hiện trong đầu hấn. Sự quật cường của nàng, hấn muốn chế phục; trí tuệ của nàng, hấn muốn có được; nụ cười của nàng, hấn muốn chia sẻ; hấn càng muốn nhìn thấy nhu tình nữ nhi của nàng. Mà lúc hấn phát hiện hấn thật sự thích nàng, tất cả đều đã không kịp nữa. Nếu có thể, hấn thật sự hy vọng mình chưa nói câu kia. Nhưng mà, hấn là Hoàng đế, miệng vàng lời ngọc, một lời nói đáng giá ngàn vàng, hấn, trong thiên hạ là người duy nhất không thể nuốt lời.

Biết rõ nàng cùng Triệu Chiêu đã có hôn ước, biết rõ hai người bọn họ lòng hướng về nhau. Lúc này, vì sao hấn lại nói như vậy? Là một chút hoài mong có được sao? Hy vọng nàng nói, nàng nguyện ý tiến cung? Nhưng mà, hấn biết rõ, nàng sẽ không vì vinh hoa phú quý, cầm ý ngọc thực mà từ bỏ cơ hội tìm hạnh phúc của mình. Hấn biết rõ, nàng không phải là người như thế!

Hai người nhìn nhau, trăm mặc một hồi lâu. Hiểu Vân chậm rãi quỳ xuống, nhìn Triệu Trinh, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Hoàng Thượng nâng đỡ, muốn nhận Hiểu Vân làm muội muội, Hiểu Vân cảm thấy vô cùng vinh hạnh, nhưng lại sợ hãi không thôi. Hiểu Vân chỉ là một dân nữ, sao có thể xứng với hoàng gia tôn quý. Huống chi, Hiểu Vân đã quen với cuộc sống ở ngoài cung tự do tự tại, trong cung nhiều quy củ, Hiểu Vân chỉ sợ không thể quen được. Hơn nữa, Hiểu Vân sắp thành thân cùng Triệu Chiêu, ở trong cung, chỉ sợ không ổn.”

“...” Triệu Trinh sừng sốt. Lời cự tuyệt nói ra rất gọn gàng dứt khoát, từ nào cũng nghiêm túc, khiến hấn không biết nói thế nào cho phải. Triệu Trinh nhìn Hiểu Vân, muốn tức giận, lại không giận nổi. Chỉ có thể cười khổ trong lòng, ai nói làm Hoàng đế có thể muốn gió được gió, muốn mưa được mưa? Ai nói?

Triệu Trinh thờ dài trong lòng, cảm thấy đáng tiếc, lại thấy bất đắc dĩ. Một khi đã vậy, hấn còn có thể nói gì đây? Huống chi, nàng đã cho hấn một bậc thang để leo xuống, nói thêm nữa, chỉ sợ càng mất mặt. Không phải ban đầu trong lòng đã sáng tỏ rồi sao? Thôi thôi, chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu. Đại trượng phu, lấy được bỏ được, huống chi hấn là vua của một nước.

Triệu Trinh thu hồi ánh mắt, ổn định tinh thần, cười khẽ, giả lạnh nhạt nói: “Một khi đã vậy cũng không sao. Trăm hiểu, theo tính tình của ngươi, ở trong cung cũng không sống được. Nhưng mà mẫu hậu thích ngươi, muốn đón ngươi vào cung làm bạn, nên muốn trăm nói với ngươi chuyện này. Xem ra, Thái hậu phải thất vọng rồi.”

Hiệu Vân thấy Triệu Trinh nói vậy, tảng đá treo trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cười nói. “Được Thái hậu ân sủng, Hiệu Vân vô cùng cảm kích. Hiệu Vân cho dù lấy chồng, cũng vẫn ở trong Khai Phong phủ, nếu Thái hậu vui vẻ, triệu kiến Hiệu Vân cũng dễ dàng.”

Cái gì gọi là thúc lừa xuống núi, chính là đây, hơn nữa xuống thật là mau. Hơn nữa, vẫn không quên lặp lại chuyện mình phải lập ra đình. Nói thật, Hiệu Vân thật sự có chút sợ hãi. Dù sao đối phương là người đứng đầu một quốc gia, quyền lực không ai có thể địch lại. Nếu thật sự hấn cố ý với nàng, cứng rắn muốn nàng tiến cung, vậy thì phiền toái lớn rồi. Nay nguy cơ đã được giải trừ, sao nàng có thể không trút được gánh nặng chứ.

Triệu Trinh hơi nhíu đầu mày, trong lòng thầm nghĩ, trăm biết người cùng Triển Chiêu đã định chung thân, cũng không cần ba câu không rời khỏi miệng thế. Một chút rụt rè của cô nương cũng không có, trăm thử chút thôi mà cũng khó như vậy sao. Triệu Trinh có chút hờn giận, nhìn nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng của Hiệu Vân, trong đầu dâng lên tư vị khó nói thành lời, nhưng không thể hiện ra mặt. Ngược lại nở nụ cười nói.

“Vậy thì tốt, tiếp theo trăm phải đi vấn an mẫu hậu, Hiệu Vân cũng đi cùng đi. Mẫu hậu nhắc tới người không phải mới một hai ngày. Người đã vào cung, vậy phải tới gặp chứ.”

“Chuyện này...” Nụ cười Triệu Trinh khiến Hiệu Vân không thể đoán nổi, không biết trong hồ lô của hắn có gì, luôn cảm thấy nụ cười của hắn có chút thâm ý. “Hiệu Vân nằm trên giường nhiều ngày, lúc ra ngoài cũng không chuẩn bị nhiều, quần áo tóc tai không chỉnh tề, chỉ sợ thất lễ với Thái hậu nương nương. Huống chi lúc này cũng đã muộn, Hiệu Vân sợ đi qua đi lại, chậm trễ giờ xuất cung.”

Triệu Trinh cười cười, lắc đầu nói. “Người như vậy là được rồi, nếu người cảm thấy thất lễ, trong cung cái gì cũng có, trăm sai người chuẩn bị chỉnh trang cho người. Về phần xuất cung, hôm nay quả thật đã muộn, không bằng ở lại tẩm cung của mẫu hậu nghỉ tạm một đêm, trời sáng xuất cung cũng không muộn.”

“Hoàng Thượng, việc này... chỉ sợ...” Hiệu Vân nhìn Triệu Trinh, cũng không biết trả lời thế nào mới tốt. Nàng tin tưởng Triệu Trinh sẽ không gây rối với nàng, nhưng nàng thật sự không muốn ở lại trong hoàng cung, không nói là giường nàng ngủ không thoải mái, lúc này Triển Chiêu còn đang chờ bên ngoài đấy. Nhưng mà, nàng lấy cớ gì để từ chối đây?

“Hoàng Thượng, Hiệu Vân ra ngoài, gia phụ không biết. Đêm nay nếu Hiệu Vân không về, sợ rằng gia phụ sẽ lo lắng.”

“Việc này không cần người lo, trăm sẽ sai người báo tin về Khai Phong phủ.”

“Chuyện này...” Hiệu Vân vẫn cố giãy dụa.

“Công Tôn Hiểu Vân, trầm đã có lòng như vậy, chẳng lẽ ngươi không chối từ không được?”

Triệu Trinh giận dữ, Hiểu Vân bắt đắc dĩ, đành phải tuân theo. Tuy nói Triệu Trinh tính tình tốt, nhưng nếu thật sự chọc giận Hoàng đế, cũng không có lợi gì. “Vâng, vậy Hiểu Vân cung kính không bằng tuân mệnh.”

Triệu Trinh lúc này mới lộ ra vẻ mặt tươi cười, gọi Trần Lâm đưa Hiểu Vân xuống rửa mặt chải đầu một hồi, thay đổi quần áo. Hiểu Vân muốn nói với Triền Chiêu một tiếng, Triệu Trinh lại không cho, nói sẽ có người báo với Triền Chiêu, lại bảo Triền Chiêu cho người tới Khai Phong phủ báo tin. Hiểu Vân đành phải thôi, theo hai cung nữ đi ra ngoài theo một cửa khác.

Nhìn Hiểu Vân đi ra ngoài, Triệu Trinh mặt đầy ý cười.

Triền Chiêu luôn canh giữ ngoài cửa, đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, không hiểu sao rung mình một cái. Triền Chiêu thắt chặt áo choàng, hồ nghi nhìn ra bên ngoài. Chẳng lẽ hôm nay đột nhiên trở nên lạnh hơn?

Chương 93

Chim Nhót Trong Lòng

Hôm sau, thời tiết đẹp khác thường. Tuy băng tuyết chưa tan hết, nhưng hoa mai nở rục rỡ, hòa lẫn với màu nâu của thân cây và lá cây màu xanh, càng lộ ra ý xuân nồng đậm. Đông đi xuân đến, báo hiệu một năm thời tiết tốt.

Lúc Hiểu Vân tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Đêm qua vất vả một phen, khiến “bệnh nhân” như nàng mệt mỏi. Cho nên nàng cũng không bị lạ giường, dính lên giường là ngủ luôn. Mà căn phòng mà nàng ở lại đặc biệt yên tĩnh, là chỗ nghỉ ngơi tốt nhất. Hơn nữa không có ai đánh thức, nàng mơ hết giấc này đến giấc khác, ngủ tới đã mới tỉnh dậy, lúc tỉnh đã tới gần trưa.

Có lẽ vì ngủ quá nhiều, lúc tỉnh lại, Hiểu Vân có chút hỗn loạn, để mặc cung nữ mặc trang phục vấn tóc cho mình. Quần áo trang sức trong cung đều rườm rà, chuẩn bị một hồi hết thời gian một chén trà. Trang điểm xong, Hiểu Vân cũng coi như tỉnh táo. Nhớ ra mình đang ở địa bàn của người khác, lại ngủ dậy muộn như vậy, thật sự là quá thất lễ, liền nói muốn tới chỗ Thái hậu nương nương vấn an và xin lỗi, sau đó cáo từ rời cung. Kết quả cung nữ nói với nàng, Thái hậu đã ra ngoài, nói là tới Tướng Quốc tự dâng hương khấn nguyện, Hoàng Thượng cũng đã đi theo.

Đúng là khó cho Hiểu Vân. Hai chủ nhân không có nhà, nàng nên tìm ai để “cáo từ” đây. Còn nữa, lúc này trong cung không có người chủ sự để sắp xếp cho nàng rời cung. Đừng nói hoàng cung rộng lớn, đình viện chẳng chịt, nàng không nhìn ra đường, cho dù nhìn ra đường, cũng không có cách không từ mà biệt.

Trong phòng ngoại trừ Hiểu Vân, chỉ có một cung nữ. Nàng là tỳ nữ trong tâm cung của Thái hậu, được Thái hậu phái tới chăm sóc cho nàng. Tuy nàng đã từ chối, nhưng Thái hậu nói Hiểu Vân bị thương, cần có người chiếu cố, cứng rắn buộc nàng phải nhận người, nàng cũng không thể tiếp tục từ chối, nghe theo lời bà. Có điều, may mà có nàng ấy ở đây, nếu không sáng dậy biết chỗ nào mà đi rửa mặt?

Hiểu Vân nhìn Tiểu Liên đang chia thức ăn cho nàng, hiện giờ chỉ có thể giao phó hy vọng vào nàng ấy: “Tiểu Liên cô nương, không biết Thái hậu nương nương hay Hoàng Thượng trước khi đi có dặn dò gì không?”

Tiểu Liên dọn xong bát đĩa, lùi lại đứng sau mấy bước, rồi mới cung kính nói chuyện với nàng: “Nô tỳ chỉ là một tiêu cung nữ, không dám nhận danh xưng cô nương, cô nương gọi nô tỳ Tiểu Liên là được.”

Hiểu Vân đỡ trán, sao nàng lại quên mất, nơi này vô cùng coi trọng tôn ti. Vậy cũng được, Tiểu Liên thì Tiểu Liên, mang thêm hai chữ cô nương, nàng cũng thấy phiền toái: “Tiểu Liên, Thái hậu nương nương có...”

“Thưa cô nương, Thái hậu nương quả thật có dặn dò.”

“Thật à?” Câu trả lời của Tiểu Liên khiến Hiểu Vân hưng phấn, thì ra bọn họ đã sắp xếp trước: “Vậy đợi chút nữa người đưa ta ra khỏi cung hả?”

Tiểu Liên vẫn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, bộ dáng vâng lời, không nhanh không chậm nói tiếp: “Thưa cô nương, Thái hậu nương nương dặn dò nô tì, không được quấy rầy cô nương nghỉ ngơi, đợi cô nương ngủ dậy phải chăm sóc cô nương thật tốt, không được lười biếng. Nương nương không dặn dò nô tì đưa cô nương rời cung.”

Tiểu Liên nói ra khiến Hiểu Vân lập tức từ đám mây rớt xuống, chỉ cảm thấy trên đầu lá rụng rơi tã, thật bị thương. Nhìn bữa sáng phong phú trên bàn, Hiểu Vân đột nhiên thấy không còn khẩu vị gì. Qua loa ném thử vài miếng rồi cho người dọn xuống. Nhìn căn phòng đẹp đẽ lịch sự này, nàng đột nhiên có cảm giác như cá chậu chim lồng. Mà hoàng cung này, chính là cái lồng chim lớn, tuy không có hàng rào, nhưng một mình nàng căn bản không thoát ra được.

Nghĩ như vậy, Hiểu Vân không khỏi nôn nóng, phiền não ở trong phòng đi qua đi lại. Nhớ tới nụ cười ý vị thâm trường của Triệu Trinh đêm qua, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy có chút không ổn. Triệu Trinh cho nàng tiến cung, không phải là muốn nhốt nàng ở đây chứ? Nhưng ngày hôm qua hẳn còn nói sẽ không ép buộc nàng mà? Đường đường là quân chủ, sao có thể nói không giữ lời. Huống hồ, hẳn thế nào cũng là “Nhân Tông”, là một minh quân đấy! Có điều, lịch sử ghi vậy, nhưng Triệu Trinh cũng chỉ là người thường, là một nam nhân, ngẫu nhiên cũng có lúc tùy hứng làm bừa, không ai có thể đảm bảo hẳn không làm chuyện gì không ổn.

Hiểu Vân càng nghĩ càng cảm thấy mình bị trúng kế, Triệu Trinh này, thì ra cũng không phải là chính nhân quân tử! Hiểu Vân nổi giận, ngồi phịch xuống

ghế, nhất thời cử động quá mạnh động đến vết thương, một trận đau đớn từ trong ngực tràn tới, không khỏi hít một ngụm khí lạnh: “Á...” Tuy rằng đã qua nửa tháng, nhưng vết thương vẫn không chịu được va chạm mạnh. Chỉ dùng chút lực cũng đã đau.

Tiểu Liên ở bên cạnh hoảng hốt, vội bước tới gần lo lắng hỏi: “Cô nương làm sao vậy, có gì không ổn sao? Là vết thương sao?”

Hiểu Vân thấy vẻ mặt kinh hoảng tột độ của nàng ta, định mở miệng an ủi, đột nhiên nghĩ ra một mưu kế. Vội ôm ngực nhăn mày, rên rỉ: “Tiểu Liên, ta, ngực của ta đau quá, đau quá...”

Hiểu Vân kêu đau khiến Tiểu Liên càng sợ hãi: “Cô nương, cô kiên nhẫn một chút, nô tì đi mời thái y.” Nói xong muốn chạy ra ngoài tìm người. Hiểu Vân cầm cổ tay nàng, kéo nàng không cho đi. Trong lòng nghĩ thầm, trong cung khẳng định còn có người làm chủ, bằng không một cung nữ nhỏ nhỏ như nàng, sao có thể mời được ngự y!

“Tiểu, Tiểu Liên, không, vô dụng thôi, từ lúc ta bị thương, cơn đau này mỗi ngày đều phát tác, chỉ có thuốc của Đường phu nhân mới có thể ngăn được. Nếu không có thuốc của Đường phu nhân, ta chỉ có thể tiếp tục chịu đau, cho dù mời ngự y cũng không giúp được gì.” Hiểu Vân vừa nói vừa thở đứt quãng, vô cùng vất vả.

Nghe Hiểu Vân nói vậy, Tiểu Liên hoang mang, không biết làm thế nào cho phải: “Vậy, vậy phải làm sao bây giờ!”

“Tiểu, Tiểu Liên, ngươi nhất định phải giúp ta, ta đau muốn chết rồi, a...”

“Loảng xoảng...”

Tiểu Liên thấy Hiểu Vân đau đến không thể đứng được, bộ trà đặt trên bàn bị cánh tay nàng quét qua, hất văng xuống đất vỡ nát, càng thêm thất kinh. “Ta, ta... cô nương, ta giúp cô thế nào bây giờ.”

“Đi, đi tìm Triển đại nhân, trên, trên người hắn chắc sẽ có thuốc. Nếu Triển đại nhân không có trong cung, vậy cho người tới Khai Phong phủ tìm Đường phu nhân lấy thuốc, học...” Mệt thật, thì ra diễn kịch lại mệt như vậy, đến mồ hôi cũng đổ rồi...

Tiểu Liên thấy bộ dáng đau đớn không chịu nổi của Hiểu Vân, lại thấy trên trán nàng toát ra rất nhiều mồ hôi, nghĩ nàng đau tới đổ mồ hôi lạnh, một khắc cũng không dám trì hoãn. Hoàng Thượng dặn dò phải chăm sóc người cẩn thận, nếu xảy ra vấn đề gì, cho dù nàng có mười cái đầu cũng không đền nổi! “Cô nương, cô, cô cố chịu một chút, nô tỳ sẽ đi tìm Triển đại nhân, nô tỳ đi một chút sẽ về ngay.” Nói xong, Tiểu Liên tránh khỏi tay Hiểu Vân, hoang mang rối loạn chạy ra ngoài cửa phòng.

Nhìn bộ dáng vội vàng chạy đi của Tiểu Liên, đến cửa phòng cũng quên đóng lại, Hiểu Vân trong lòng vui vẻ, hừ, muốn giam ta, không dễ như vậy đâu. Hiểu Vân ôm ngực đứng lên, cười có vài phần đắc ý.

Không thể ngờ, nàng diễn cũng thật nhập tâm, lừa được người ta. Có điều, đám đồ sứ này thật đáng tiếc. Nhìn đồng chén vỡ dưới đất, trong lòng Hiểu Vân không tránh được có chút tiếc hận. Thứ này đừng nói một ngàn năm sau có thể bán được giá tốt, bây giờ mang ra ngoài cung bán cũng rất có giá đấy.

Chương 94

Giành Lại Tự Do

Lúc Tiểu Liên tìm được Triển Chiêu, Triển Chiêu đang tuần tra tới khu vực Tinh Chấn Lô. Thấy một cung nữ hoang mang rối loạn, vẻ mặt lo lắng chạy về phía mình, không khỏi nghi hoặc. Sau khi dặn thị vệ đi cùng tiếp tục tuần tra, liền đi về phía Tiểu Liên.

“Xảy ra chuyện gì mà kinh hoàng như vậy.”

Tiểu Liên chạy nguyên một mạch không ít đường, lúc tìm được Triển Chiêu đã thở không ra hơi: “Nô tỳ Tiểu Liên, bái kiến, Triển, Triển đại nhân, thuốc, thuốc của Công Tôn cô nương, có, có mang theo không?”

Cho dù Triển Chiêu nghe được hết câu của Tiểu Liên, cũng không hiểu được. Thuốc của Hiểu Vân? Thuốc gì? Hơn nữa, Hiểu Vân không phải đêm qua đã trở về Khai Phong phủ sao? Chẳng lẽ nàng không trở về? Triển Chiêu giật mình, có chút bất an.

“Tiểu Liên, người nói cái gì?”

Tiểu Liên vỗ ngực, vất vả lắm mới thở được thông suốt: “Công Tôn cô nương tái phát cơn đau, bảo nô tỳ tới chỗ Triển đại nhân lấy thuốc.”

Triển Chiêu cả kinh, chân mày đều nhướng lên, Hiểu Vân thật sự còn ở trong cung! Tái phát cơn đau? Là vết thương sao? Lấy thuốc ở chỗ hấn? Hấn có thuốc gì cho nàng? Chẳng lẽ...

“Nàng đang ở đâu?”

“Chỉ Lan Các.”

Tiểu Liên vừa dứt lời, Triển Chiêu không nói thêm một câu, thi triển khinh công bay về hướng tiểu viện Tiểu Liên vừa nói.

Chỉ Lan Các, Chỉ Lan Các! Đó là nơi phi tần ở hậu cung sinh sống, Trương quý phi khi còn là Trương mỹ nhân đã sống ở đó. Vì sao, vì sao Hiểu Vân lại ở đó? Đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Trần công công rõ ràng nói, Thái hậu triệu kiến nàng, sau đó sẽ đưa nàng về Khai Phong phủ, vì sao nàng vẫn còn ở trong cung, lại còn ở Chỉ Lan Các?

Từng chút từng chút nghi vấn không ngừng hiện lên trong đầu Triển Chiêu. Có một đáp án, vô cùng sinh động mà hấn không dám nghĩ tới. Không đâu, Hoàng Thượng sẽ không làm như vậy, không đâu!

Triển Chiêu nắm chặt hai đấm, xuất ra mười thành công lực, thi triển kinh công chạy như điên. Chỉ kịp nhìn thấy trên tường cao ngói dày của hoàng cung, một cái bóng màu đỏ bay qua các nóc nhà, còn chưa kịp nhìn rõ đã đi mất.

Cách mực tiêu ngày càng gần, Triển Chiêu lại cảm thấy bồi hồi. Xa xa, hần nhìn thấy bảng hiệu bên dưới mái hiên viết mấy chữ “Chi Lan Các”. Nữ tử đứng dưới mái hiên đang kiễng chân ngóng nhìn kia, chính là Hiểu Vân. Vẻ mặt nàng vô cùng lo lắng, sau khi thấy hần xuất hiện thì hiện lên kinh hãi.

Triển Chiêu vừa từ nóc nhà nhảy xuống, Hiểu Vân liền chạy tới kéo tay hần, vẻ mặt vui vẻ: “Triển đại ca, huynh đến rồi!”

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, ngây ra một lúc, rồi mới mở miệng nói: “Hiểu Vân, nàng không sao? Cung nữ Tiêu Liên nói nàng...”

Hiểu Vân lắc đầu, cười trả lời. “Ừ, ta không sao. Vừa rồi ta lừa Tiêu Liên thôi. Một mình ta ở đây, không thể tự mình xuất cung, lại không ai có thể đưa ta ra khỏi cung, ta liền lừa nàng nói cơn đau tái phát, chỉ có thuốc của Đường phu nhân mới giảm bớt được cơn đau của ta, bảo nàng đi tìm huynh. Nếu ta không làm như vậy, còn không biết sẽ phải ở lại đây đến lúc nào nữa. May quá huynh đến rồi.”

Triển Chiêu nhìn vẻ mặt hồn nhiên tươi cười của Hiểu Vân, cảm thấy trong lòng đau xót, mũi cũng cay cay. Cánh tay dài duỗi ra, ôm nàng vào trong ngực: “Không sao là tốt rồi.” Cho dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn, giờ phút này, hần lại không thể nào hỏi ra miệng.

Hiểu Vân ngửa đầu nhìn Triển Chiêu, cảm thấy hần có chút là lạ, không xảy ra chuyện gì chứ? “Triển đại ca, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao? Biểu hiện của huynh quá nghiêm túc rồi.”

Triển Chiêu kéo đôi tay Hiểu Vân đang vuốt chân mày mình xuống, thuận tay sửa sang lại vạt áo của Hiểu Vân, lắc đầu nói: “Không có việc gì, chỉ cần nàng không sao là tốt rồi.”

“Thật sự không có việc gì chứ?” Hiểu Vân không tin hỏi lại.

Triển Chiêu thấy nàng hồ nghi nhìn mình, liền cười cười, vươn tay dí một chút vào trán nàng: “Tất nhiên là thật, ta có khi nào lừa gạt nàng chưa?”

“Ừ...” Hiểu Vân tuy rằng nửa tin nửa ngờ, có điều Triển Chiêu quả thật chưa từng lừa nàng, sự thành thật của hần, nàng tuyệt đối tin tưởng. “Vậy chúng ta khi nào có thể trở về?”

“Giờ chúng ta có thể đi rồi.” Triển Chiêu dắt tay nàng đi ra ngoài.

Hiểu Vân đi theo phía sau Triển Chiêu, có chút kinh ngạc. Không từ mà biệt như vậy, có phải có chút thất lễ không. Còn nữa, lúc này Triển Chiêu không cần trực trong cung sao?

“Triển đại ca, hôm nay huynh không cần trực sao? Còn nữa, ta trở về như vậy, có cần báo với người nào đó trong cung một câu không? Không từ mà biệt, đối với Thái hậu nương nương không tốt lắm, Thái hậu nương nương rất tốt với ta.” Nếu nàng hiểu lầm Triệu Trinh, kỳ thật hẳn không phải cố ý “giam” nàng ở nơi này, vậy nàng đi không từ biệt, chẳng phải thất lễ rất lớn sao? Hơn nữa, còn liên lụy tới Triển Chiêu nữa. Nàng không hiểu quy củ trong cung, chỉ sợ gây ra phiền toái, nhất là Triển Chiêu, dù sao hẳn làm việc cho Hoàng Thượng, nếu gây ra chuyện gì không đúng, sẽ không tốt lắm.

Triển Chiêu dừng bước một chút, không quay lại, chỉ lắc đầu: “Ta đưa nàng về trước, ở chỗ Thái hậu nương nương, ta sẽ nói sau.”

“Như vậy cũng được à?” Hiểu Vân vẫn cảm thấy có chút không ổn. Nếu Triển Chiêu hôm nay có phiên trực, vậy hẳn xuất cung về Khai Phong phủ, chẳng phải là hành vi tự tiện rời khỏi vị trí công tác sao? “Hay là huynh đưa ta ra khỏi cung, ta tự về cũng được. Nếu bị người khác nhìn thấy huynh rời khỏi vị trí trong lúc trực, vậy sẽ rất phiền toái.”

Triển Chiêu dừng bước, xoay người lại nhìn Hiểu Vân, “Hiểu Vân, hiện tại nàng quan trọng hơn.”

Hiểu Vân bị ánh mắt thâm tình của Triển Chiêu làm hoang mang, cảm thấy lúc này Triển Chiêu có chút kỳ quái, nhưng lại không thể nói rõ kỳ quái ở chỗ nào, đành phải gật đầu: “Được”.

Lộ trình ra khỏi cung vô cùng thuận lợi, đi dọc một đường cũng không có ai ngăn cản bọn họ. Chức vị của Triển Chiêu thật rất thuận tiện, cho dù đi qua mấy cửa quan trọng, chỉ cần Triển Chiêu đưa ra yêu bài, liền được đi qua.

Lúc hai người trở lại Khai Phong phủ, đúng lúc gặp Bạch Ngọc Đường đang định ra ngoài, ba người gặp nhau ở cửa. Bạch Ngọc Đường nhìn thấy hai người bọn họ, đang định chào hỏi, lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Triển Chiêu: “Triển Chiêu, không ngờ ngươi vậy mà...”

Hiểu Vân không hiểu sao Bạch Ngọc Đường lại bất thành linh nổi giận: “Ngũ ca, huynh làm sao vậy?” Triển Chiêu vừa mới trở về, hẳn có chộc gì người đâu, vừa thấy mặt đã cảm cầu.

“Vân nha đầu, ngươi...” Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, lại quay đầu nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt tức giận bất bình. “Triển Chiêu, mọi người nói ngươi quân tử như ngọc, ta thấy ngươi cũng chỉ đến thế thôi, Bạch Ngọc Đường ta thật sự là mở mắt.” Dứt lời, nặng nề mà hừ một tiếng, tức giận đi qua người Triển Chiêu.

Triển Chiêu tay phải nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, giống như đang cố gắng kìm nén điều gì đó: “Triển mỗ làm việc, chỉ cần không thẹn với lương tâm.”

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, lại quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, cảm thấy mặt danh kỳ diệu. Ngày hai người là làm sao vậy?

“Triển đại ca, Ngũ Ca làm sao vậy, giống như ăn phải thuốc nổ vậy. Các huynh lại cãi nhau à?”

Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân, cười trấn an nàng: “Không có việc gì, chỉ là hiểu lầm nhỏ, Bạch huynh tính tình nóng nảy, nàng cũng biết rồi, qua mấy ngày nữa là không sao.”

“Hiểu lầm nhỏ? Việc xảy ra trước mắt, sao có thể là hiểu lầm!” Bạch Ngọc Đường không biết quay lại lúc nào, giận dữ chỉ trích: “Triển Chiêu, việc này vốn là ngươi làm không đúng, chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường ta còn nói sai?”

“Bạch huynh!” Triển Chiêu cau mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường.

“Đừng xưng huynh gọi đệ, ta không có tên huynh đệ xấu xa như ngươi!” Con tức của Bạch Ngọc Đường dâng lên, nói chuyện liền khó nghe, rơi vào tai người khác, rất dễ dàng châm lửa. Bình thường, Triển Chiêu sẽ chịu nhin, nhưng hôm nay trong đầu hắn cũng không thoải mái, cơn giận dữ bất ngờ xông lên.

“Bạch Ngọc Đường, cái miệng ngươi sạch sẽ một chút! Nếu không Triển mỗ không khách khí nữa đâu.”

“Triển Chiêu, gia không cần ngươi khách khí, rút kiếm đi!”

“Bạch Ngọc Đường, ngươi đừng ép ta.”

“Ít nói nhảm đi, chúng ta tới giáo trường đánh.”

Hiểu Vân thấy hai người giương cung bạt kiếm, đau lòng không thôi. Hai người bọn họ cuối cùng làm sao vậy, chẳng lẽ thật sự là mèo chuột bất hòa, mấy ngày yên ổn rồi sẽ phải đánh một trận mới thoải mái?

“Triển đại ca, Ngũ Ca, các huynh làm sao vậy!”

“Hiểu Vân, nàng vào trong trước đi!”

“Nha đầu, ngươi về phòng trước đi!”

Hai người trảm miệng một lời, sau đó cùng chạy về hướng giáo trường. Hiểu Vân còn chưa kịp nói gì đã không thấy bóng dáng bọn họ.

Hai người này đã xảy ra chuyện gì chứ!

Hiểu Vân bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người vào trong phủ nha.

Chương 95

Trái Ô Mai Gây Họa

Gữa trưa, bên trong giáo trường Khai Phong phủ không có người, không có tiếng động, chỉ có tiếng gió thổi qua. Nhưng sự yên tĩnh đó đã bị hai bóng dáng trắng đỏ xông vào phá vỡ.

Bảo kiếm đánh đỡ, phong sinh thủy khởi; chưởng phong phần phạt, hồ gầm rống ngâm. Hai người đều là cao thủ, vũ khí trong tay đều là bảo kiếm.

Cự Khuyết, chính là thượng cổ thần binh, kiếm trung chí bảo. Mũi kiếm sắc bén cùng kiếm khí bàng bạc, khiến người dùng kiếm không cần cố kỵ mà rong ruổi sa trường. Thần binh Cự Khuyết, một khi ra khỏi vỏ, giống như rồng bay lên trời, ngạo nghễ quần hùng! Vì nguyên nhân này, Triển Chiêu không dễ dàng rút nó ra trước mặt người khác. Bởi vì, kiếm của người nghĩa hiệp, sẽ không dễ dàng uống máu. Hắn chỉ dùng một thân võ nghệ cao siêu, kinh công né tránh, bóng áo hồng hoặc xanh tung bay, một dải tuệ kiếm màu vàng pháp phối, không để bảo kiếm ra khỏi vỏ, khí định thần nhàn mà giải quyết vấn đề, quét sạch bụi bặm.

Nhưng hôm nay, hắn đã sớm rút kiếm ra khỏi vỏ. Bởi vì đối thủ của hắn là Bạch Ngọc Đường cùng Họa Ảnh. Một hiệp khách cũng có võ công tuyệt đỉnh, một thân khí khiến người ta nghe thấy mà kinh sợ. Hai người giao thủ mấy lần, vẫn chưa đạt tới sự phấn khích như ngày hôm nay. Không thấy người, chỉ thấy bóng, còn có tiếng kiếm khí va chạm.

Đột nhiên, keng một tiếng, quần áo bị chém rách, vào giọt máu tươi nhiễm qua kiếm phong, rơi trên mặt đất. Bạch Ngọc Đường bị kim hãm, ngừng lại, ngây người nhìn bảo kiếm nhiễm máu của mình, lại ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt không dám tin. “Triển Chiêu, ngươi làm sao vậy?”

Triển Chiêu vung tay lên, xoay một tiếng thu kiếm. “Thế này, tức giận của Bạch huynh đã tiêu hết chưa?”

“Ngươi...” Bạch Ngọc Đường vốn đang ôm một bụng tức giận, nhưng lúc này lập tức tan biến sạch.

Hắn là kẻ cao ngạo, không bị thế tục trói buộc. Đối với chuyện lưỡng tình tương duyệt, không thể kìm lòng mà làm ra chuyện nam nữ hoan ái, vốn không thấy có cái gì không ổn. Nhưng việc này xảy ra với Hiểu Vân, hắn lại cảm thấy khó có thể chấp nhận. Khi hắn nhìn thấy bọn họ về với nhau, lại nhìn thấy Hiểu Vân như vậy, một cơn giận dữ bùng lên. Nhất là bộ dáng cúi đầu không thẹn với đất ngẩng đầu không thẹn với trời của Triển Chiêu, giống như bản thân không hề làm sai chuyện gì, càng khiến hắn giận dữ hơn. Hắn nghĩ, hay cho Triển Chiêu ngươi, mọi người nói ngươi là quân tử, không ngờ ngươi mặc kệ thương tích trên người Hiểu Vân, làm ra chuyện này, còn ra vẻ mình có lý, ngươi mà quân tử cái gì.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhin không được mĩa mai mấy câu. Không ngờ hôm nay Triển Chiêu không chịu được kích thích, mới nói mấy câu hai người đã đánh nhau. Qua mấy chiêu, Bạch Ngọc Đường đã phát hiện Triển Chiêu không thích hợp. Bình thường bọn họ giao thủ, hắn luôn để lại đường sống. Chính vì thế, mỗi lần đều vô sự, hai người đánh nhau một ngày một đêm cũng không thành vấn đề.

Nhưng hôm nay, hấn xuất chiêu nào cũng tận hết sức lực, nhưng chiêu thức lại hỗn độn, khác hẳn phong cách khí định thần nhân tiến lui điều độ mọi ngày, giống như đang muốn phát tiết gì đó. Càng khiến hấn không ngờ được là, cuối cùng, Triển Chiêu lại đột nhiên dừng mọi hành động, miễn cưỡng trúng một kiếm của hấn. May mà hấn phản ứng đúng lúc, đẩy lệch kiếm phong, nếu không tay trái của Triển Chiêu chắc chắn không chỉ bị thương đơn giản.

Bởi vậy, con giận của Bạch Ngọc Đường cũng bị hành vi khó hiểu của Triển Chiêu đánh tan: “Triển Chiêu, ngươi bày trò gì vậy?” Bạch Ngọc Đường thật sự nghĩ không ra, Triển Chiêu khác thường như vậy, chẳng lẽ sự tình không giống như hấn nghĩ, chẳng lẽ, đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Bạch Ngọc Đường đầu óc xoay chuyển rất nhanh, suy đoán vì sao Triển Chiêu lại làm như vậy. Nhưng Triển Chiêu không cho Bạch Ngọc Đường có cơ hội hỏi thêm, chỉ để lại một câu rồi xoay người đi mất.

“Bạch huynh yên tâm, Triển mỗ nhất định sẽ trân trọng Hiểu Vân.”

“Này! Mèo thôi, ngươi làm sao thế?” Bạch Ngọc Đường ồn ào muốn cất bước đuổi theo, nhưng không biết vì sao, nhìn bóng dáng Triển Chiêu chạy như bay rời đi, lại không cách nào cất bước.

“Cha, con về rồi.” Hiểu Vân sau khi vào phủ, chuyện đầu tiên là đi tìm Công Tôn Sách. Cả một đêm không trở về, phải báo lại một câu.

Lúc này, Công Tôn Sách đứng lúc đang ở trong thư phòng chỉnh lý sổ sách, nghe Hiểu Vân gọi liền quay lại: “Hiểu Vân, con...”

“Cha, cha làm sao vậy?” Thấy Công Tôn Sách ngậy người nhìn mình, vẻ mặt như chịu đả kích vô cùng lớn, khiến Hiểu Vân nghi hoặc. Cha nàng làm sao vậy, sao lại giống như gặp quỷ thế, bộ dáng của nàng rất dọa người sao?

Công Tôn Sách bước lên vài bước tới bên cạnh Hiểu Vân, không chuyển mắt nhìn nàng chăm chăm một hồi mới hỏi: “Hiểu Vân, Triển hộ vệ không cùng con trở về sao?”

Hiểu Vân bị ông nhìn đến mức sợ hãi, không được tự nhiên rụt cổ: “Con cùng Triển đại ca cùng nhau về, có điều ở cửa gặp Ngũ Ca, không biết bọn họ mâu thuẫn cái gì, vừa gặp đã cãi nhau, giờ đang đánh nhau ở giáo trường.” Nhớ tới tình huống vừa rồi, Hiểu Vân thật không biết phải làm sao, mèo chuột quá nhiên là tử địch, mấy ngày không đánh nhau sẽ không thoải mái.

Công Tôn Sách đối với chuyện Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đánh nhau, nhìn mãi cũng quen rồi, biết vậy chỉ gật đầu không nhắc nữa, chỉ nói thời tiết lạnh, bảo Hiểu Vân mặc thêm quần áo, quần kín cổ lại sẽ ấm hơn. Hiểu Vân tuy cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Nhìn Hiểu Vân rời đi, Công Tôn Sách không khỏi thở dài một tiếng, trong lòng cảm thấy khó chịu. Triển Chiêu, ngươi phải giải thích cho lão phu một câu đây.

“Trời ạ!” Nhìn vào gương, Hiểu Vân sợ hãi kêu lên. Hiện tại cuối cùng nàng cũng hiểu Công Tôn Sách nói vậy có ý gì. Sao lại thế, sao có thể, trên cổ nàng sao lại có thứ này!

“Hồng Ngọc, đây, đây là thật à?” Nàng hy vọng gương đồng lơ mờ, nàng nhìn không rõ.

“Là thật hay giả, chẳng lẽ cô còn không biết?” Văn Hồng Ngọc đảo mắt cười mỉa mai nhìn nàng. Nàng ta tới thay thuốc cho Hiểu Vân, không ngờ lại nhìn thấy thứ “hương diễm” này. “Thật không ngờ, Triển Chiêu tao nhã như ngọc cũng có lúc nhiệt tình như vậy. Có điều, ham muốn chiếm hữu của hắn có phải biểu hiện hơi quá không, làm ra dấu hôn rõ ràng như vậy.”

Xong rồi... Hiểu Vân hoàn toàn suy sụp. Cái này căn bản không phải do Triển Chiêu làm ra. Bọn họ căn bản không có. “Hồng Ngọc! Không phải đâu!”

“Không phải?” Văn Hồng Ngọc nở nụ cười, “Công Tôn Hiểu Vân, cô đừng có coi tôi là trẻ con ba tuổi, nói sao tôi cũng đã là mẹ của hai đứa trẻ, rất rõ đây là cái gì. Cô cũng không cần ngượng ngùng, dù sao các người cũng sắp thành thân, không sao đâu!”

“Hồng Ngọc! Cô còn cười tôi, tôi sắp điên mất rồi, đây, đây không phải do Triển Chiêu làm ra!”

“Không phải Triển Chiêu làm ra?” Văn Hồng Ngọc sững sốt, trong nhất thời không phản ứng nổi: “Không phải Triển Chiêu, vậy là do người khác gây ra à? Cô đừng nói cô như vậy lại chân đứng hai thuyền nhé!”

“Tôi sao có thể chứ!” Hiểu Vân muốn khóc: “Tôi bị Hoàng đế hãm hại!” Hoàng đế xấu xa vô sỉ hạ lưu! Khó trách Triển Chiêu lúc nhìn thấy nàng lại kỳ quái như vậy, hắn nhất định nghĩ Triệu Trinh đã làm gì nàng. Thì ra kẻ kia giữ nàng trong cung một đêm chính là để bày ra trò này, nàng hiện tại dù nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

“Cô nói dấu hôn này là do Nhân Tông hắn...” Văn Hồng Ngọc nhìn Hiểu Vân không hiểu: “Hiểu Vân, sao tôi giống như lọt vào sương mù vậy, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Hiểu Vân vươn hai tay, ôm mặt mình, rầu rĩ nói. “Hoàng Thượng muốn tôi tiến cung, tôi cũng không biết hắn muốn tôi tiến cung làm phi tử hay muội tử của hắn, có điều dù là loại nào, tôi cũng không muốn, cho nên đã cự tuyệt. Hắn không khó xử tôi, nói Thái hậu muốn gặp tôi, bảo tôi đi gặp Thái hậu, sau đó ở lại ngủ một đêm trong cung. Tôi nghĩ như vậy cũng không sao liền đồng ý. Không nghĩ tới hắn vậy mà... Hắn bày kế hãm hại tôi, làm Triển Chiêu nghĩ rằng tôi cùng hắn đã xảy ra chuyện! Tôi đã thấy lạ nụ cười của hắn đêm qua sao lại kỳ quái như vậy. Không ngờ đường đường là quân chủ Đại Tống, vậy mà lại làm ra chuyện vô lương nhằm chán thế này!”

Văn Hồng Ngọc nghe xong bật cười. “Ha ha ha ha... Trời ạ, thì ra Nhân Tông còn có thể làm ra loại chuyện này!”

“Văn Hồng Ngọc!” Hiểu Vân buông tay, trừng mắt nhìn Văn Hồng Ngọc đang cười rất vui vẻ: “Cô thật quá đáng! Tôi bực muốn chết rồi đây.”

“Ha ha... Được được được, tôi không cười nữa.” Văn Hồng Ngọc vất vả lắm mới ngừng cười, sau đó vỗ vai Hiểu Vân an ủi: “Được rồi, cô đừng buồn bực nữa. Dù sao hấn cũng không thật sự làm gì cô, chỉ cố ý làm ra một viên ô mai trên cổ cô thôi.”

“Cái gì mà chỉ một viên ô mai, nếu nam nhân khác tạo ra ô mai trên cổ cô, cô có chịu không? Chồng cô không lấy đao chém hấn mới lạ!” Hiểu Vân vô cùng buồn bực, lấy tay chà xát điếm đỏ trên cổ, muốn lau sạch dấu vết kia.

“À... đúng vậy. Nhưng hấn là Hoàng đế đó! Chẳng qua cô cự tuyệt hấn, trong lòng hấn khó chịu thôi! Đường đường là vua một nước, muốn gì được nấy, hấn không “cưỡng ép dân nữ”, cho cô toàn thân trở ra, chỉ để lại một viên ô mai, cô đã may mắn lắm rồi! Được rồi được rồi, đừng buồn bực nữa. Cô giải thích với Triển Chiêu là xong thôi! Nếu không được, cô làm cho hấn để lại trên cổ cô đủ loại ô mai, tuyên cáo quyền sở hữu của hấn là được.” Văn Hồng Ngọc cố gắng khai sáng cho Hiểu Vân.

Hiểu Vân trắng mắt lườm Văn Hồng Ngọc, thấy nàng làm như chẳng có gì lạ, cũng nhin không được bật cười: “Chủ ý này của cô thật ôi thiu, khi đó tôi còn có thể gặp người sao! Với lại, Triển Chiêu sẽ không làm như vậy, hấn đâu có nhỏ mọn như thế.”

“Cô xác định?” Văn Hồng Ngọc nhướn mi, cười thật ái muội: “Bất kể Triển Chiêu chính trực thế nào đi nữa, quân tử tới đâu đi nữa, vẫn là một nam nhân đó.”

“Đi đi.” Hiểu Vân gắt nàng một tiếng, thuận tay với một chiếc khăn lụa quấn trên cổ thắt thành nơ bướm. “Không thèm nghe cô nói nữa, tôi đi tìm Triển Chiêu.” Nói xong, liền đứng lên.

“Đi đi, đi đi!” Văn Hồng Ngọc cười, “Vạn nhất nếu hấn không tin, cô cùng hấn lăn giường, trực tiếp chứng minh cho hấn thấy.”

Hiểu Vân vừa đi tới cửa chột lão đảo, quay đầu hung hăng lườm Văn Hồng Ngọc: “Văn Hồng Ngọc, cô có thể đi rồi!”

“Ai da! Tôi chỉ nói đùa thôi, cô đừng tưởng thật! Cô xem cô kia, mặt đỏ rồi!” Văn Hồng Ngọc tiếp tục trêu đùa.

Hiểu Vân không nói gì, chỉ biết chạy trốn. Nàng thật đúng là chưa gặp nữ nhân nào mặt dày như vậy. Nàng hoài nghi, nữ nhân này thật sự đã ở đây mười ba năm sao? Hay là nói, nàng ấy sống ở đây quá “áp lực”, cho nên có cơ hội liền “làm càn”.